

do it

Rama IX Art Museum Foundation

Thai Version, Bangkok

do it
ไทยเวอร์ชั่น, กรุงเทพฯ

Rama IX Art Museum Foundation

ขอมุทิตความดีแต อาลิกิโอโร โบเอตี 1940-1994
dédié à Alighiero Boetti 1940-1994
dedicated to Alighiero Boetti 1940-1994

Instructions: Christian Boltanski / Maria Eichholtz / Peter Feldmann / Paul-Armand Gette / Felix Gonzalez-Torres /
Fabrice Hybert / Ilya Kabakov / Mike Kelley / Alison Knowles / Bertrand Lavier / Jean-Jacques Rullier / Rirkrit Tiravanija /
Andreas Slominski / Erwin Wurm

do it

Thai Version, Bangkok

including TV do it
Museum in Progress

Participating Artists: Kitti Chaithiraphant /
Surasi Kusolwong / Virapong Phadonsak /
Sittichai Prachayaratikul / Nopadol Limwatanakul /
Yanawit Kunchaethong / Chitti Kasemkitvatana /
Thatree Pokavanich / Titapol Suwankusolsong

Rama IX Art Museum Foundation

Bangkok University Art Gallery, Bangkok

5 October - 2 November 1996

Published on the occasion of the exhibition
Do it – Thai Version, Bangkok
at Bangkok University Art Gallery, Bangkok
5 October – 2 November 1996

Curator: Hans-Ulrich Obrist

Coordinated by Edouard Mornaud,
Surasi Kusolwong and Chitti Kasemkitvatana

Exhibition cooperation: Alliance Française de Bangkok,
Bangkok University and Participating Artists

Catalogue concept and designed by Surasi Kusolwong,
Yanawit Kunchaethong, Titapol Suwankusolsong,
and Chitti Kasemkitvatana
Computer graphic by Suchet Tiphonglad
Text: Hans-Ulrich Obrist, the artists
Translation: AFAA, Edouard Mornaud,
Adithep Venuchandra, Ann Kusolwong
Photography by Rithirong Chanthongsuk
Printed by Amarin Printing Group Co., Ltd., Bangkok

© 1996 AFAA, Alliance Française de Bangkok,
Bangkok University and the artists

ISBN 974-8364-76-3

Printed in Thailand

Association Française d'Action Artistique **AFAA**
Ministère des Affaires Étrangères

สารบัญ/*Sommaire/Contents*

8	คำนำ
10	<i>Introduction</i>
11	Introduction
13	ข้อแนะนำ
20	<i>Instructions</i>
26	Instructions
32	Works in the exhibition
49	Biography
64	Acknowledgements

Rama IX Art Museum Foundation

ในปี 1919 Marcel Duchamp ได้เริ่มข้อแนะนำ (Instructions) สำหรับงานศิลปะ โดยศิลปินได้ส่งข้อแนะนำจากประเทศอาร์เจนตินาให้แก่นางสาวสำหรับการสร้างงานที่ระบุเรียกว่า “unfortunate ready-made” อีกนัยหนึ่ง ได้มีการพบข้อแนะนำในบันทึกของเขาชื่อ “การคาดการณ์ (Speculations)” ถึงวิธีการ...“ทำงานจิตรกรรมหรือประติมากรรมด้วยวิธีการเดียวกับการคลายมันฟิล์ม” หรือ “ซื้อพจนานุกรมมาหนึ่งเล่ม และขีดฆ่าคำต่างๆ ที่คิดว่าน่าจะขีดทิ้ง” จากจุดนี้เองที่ Marcel Duchamp เคยตั้งข้อสังเกตในระหว่างการให้สัมภาษณ์กับ Jeanne Siegel ว่า “บันทึกเหล่านี้มีวิธีการเขียนด้วยรูปแบบเดียวกัน โดยใช้กริยาสมบุรณ์ (Infinitive)* แต่ Infinitive ในอีกแห่งหนึ่งคือการทำสิ่งต่างๆ หายที่สุดคือทำในสิ่งที่ยังไม่เคยทำ”

Marcel Duchamp ใช้คำว่า “L'infinitif (Infinitive)” เพื่อต่อต้านความคิดในการสนับสนุนตนเองของศิลปินวิธีการสร้างงานศิลปะตามข้อแนะนำของเขามีความคล้ายคลึงกับการสร้างงานศิลปะโดยใช้ผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป (ready-made) ซึ่งเกิดจากความคิดที่จะปฏิเสธสนิยมของศิลปินผู้สร้างงาน และเป็นการผลิตงานศิลปะที่คงไว้ซึ่งความร่วมมือของงานชิ้นนั้น

เช่นเดียวกับ John Cage โน้ตดนตรีกลายเป็นข้อแนะนำที่นำไปสู่การตีความอันหลากหลาย งานศิลปะชิ้นนี้สร้างขึ้นจากการทำตามข้อแนะนำที่ถูกกำหนดขึ้น ข้อแนะนำในงานของ Guy Debord มีลักษณะหยอกล้อเชิงบังคับ โดยมีจุดมุ่งหมายที่ผุดผกจากจุดมุ่งหมายของข้อแนะนำทั่วไปกล่าวคือ เนื้อหาที่มากถูกทำให้กระจัดกระจายไม่ปะติดปะต่อเพื่อปฏิเสธความคิดเกี่ยวกับความหมายของการเป็นต้นแบบ (Original)

Do it ปฏิเสธความคิดในเรื่องการเป็นต้นแบบ โดยให้ความสำคัญกับแนวความคิดในการสร้างงานศิลปะอย่างอิสระ การจัดนิทรรศการจะมีการสร้างงานตามข้อแนะนำของศิลปินทุกคนให้เป็นจริงขึ้นมา บ่อยครั้งที่วัตถุสิ่งของและวิถีทางในชีวิตประจำวันเป็นจุดเริ่มต้นของการจัดนิทรรศการ Do it แตกต่างจากละครตรงที่

ไม่มีจุดเริ่มต้นหรือจุดจบ ถ้าเปรียบเทียบการสร้างงาน Do it สองครั้ง จะได้ผลลัพธ์ที่แตกต่างกันไป ถึงแม้ว่าจะเป็นการสร้างงานจากข้อแนะนำเดียวกันก็ตาม

ด้วยวิธีการของข้อแนะนำ สภาพแวดล้อมในชีวิตประจำวันที่มีลักษณะเฉพาะได้หลั่งไหล และถูกนำเข้ามาสู่พื้นที่ของห้องแสดงนิทรรศการศิลปะ มีผลให้เขตแดนที่กั้นระหว่างพื้นที่ภายในและภายนอก (ศิลปะกับชีวิตประจำวัน) ย่อยสลายลง เช่นเดียวกับภาพยนตร์จะมีการฉาย Do it ขึ้นในเวลาพร้อมๆ กัน แต่ต่างสถานที่ นิทรรศการ Do it แต่ละครั้งคือกิจกรรมที่ใช้พื้นที่ทางกายภาพและทางความคิด นิทรรศการนี้เกิดขึ้นในพื้นที่ระหว่างการตีความกับการเจรจาต่อรอง

ใจความของข้อแนะนำมีความหมายเพิ่มมากขึ้นในตัวของมันจากการตีความและวิธีการสร้างงานที่แตกต่างกันไป อย่างไรก็ตามนิทรรศการแต่ละครั้งคือความเป็นจริงที่ปรากฏเป็นลักษณะเฉพาะ ซึ่งเกิดขึ้นภายใต้ความหลากหลายของ Do it ความคิดนี้ไม่ได้มุ่งหวังที่จะลอกเลียนหรือสร้างงานเลียนแบบขึ้นมาใหม่ ซึ่งเราสามารถจะพบเห็นงานต้นแบบได้ทั่วไป แต่เป็นการเปิดความคิดของวิธีการจัดนิทรรศการซึ่งสามารถ “จัดและปรับเปลี่ยนได้” โดยพิจารณาถึงโครงสร้างและความต้องการระดับท้องถิ่น และยังคงตอบรับกับความต้องการในระดับสากลอีกด้วย

อันส์-อูลริค โอบริสท์

* กริยาสมบุรณ์ (Infinitive) คือประโยคที่ไม่มีประธานและไม่เจาะจงผู้กระทำ

Au commencement des modes d'emploi relatifs aux oeuvres d'art il y a Marcel Duchamp - d'une part le "ready made malheureux" de 1919 où l'artiste donne, depuis l'Argentine, des instructions pour réaliser le travail du balcon, et d'autre part, ses notes où, sous le titre de "Spéculations", on trouve des modes d'emploi tels que "Faire un tableau ou une sculpture comme on dévide une bobine de cinéma" ou "Acheter un dictionnaire et rayer les mots qui sont à rayer". Sur ce point Marcel Duchamp faisait remarquer lors d'un entretien avec Jeanne Siegel: "Ces notes avaient toutes un caractère commun: elles ont toutes été écrites à l'infinitif. À l'infinitif, c'est-à-dire faire des choses, faire finalement ce que moi je n'ai jamais fait."

Avec cette formule de l'infinitif Marcel Duchamp prend position contre la mise en scène de l'artiste par lui-même. Ses instructions apparaissent comme des stratégies parallèles aux readymades qui permettent d'éliminer toute notion de go't de l'artiste et - contrairement aux readymades qui vieillissent - d'être toujours dans le présent, là où l'oeuvre à lieu.

Avec Cage, les partitions deviennent des instructions qui autorisent une réalisation multiple. L'oeuvre d'art se réalise dans l'application des instructions. Chez Guy Debord, le mode d'emploi fonctionne dans la parodie et le détournement de fonction: les sources s'éparpillent, toute notion d'original est abandonnée. *Do it* renonce complètement à la notion d'original pour une conception ouverte à la réalisation de l'oeuvre.

Tous les projets seront réalisés sur place à partir des instructions précises données par les artistes sous forme de mode d'emploi.

Souvent le point de départ en est la vie quotidienne, ses choses et ses actions.

Contrairement au théâtre, *Do it* a ni début, ni fin. Deux versions réalisées d'un mode d'emploi de *Do it* ne sont jamais identiques. A travers les modes d'emploi l'environnement profane quotidien spécifique afflue dans l'espace de l'exposition; ainsi, les limites entre l'espace intérieur et extérieur deviennent poreux.

Comme un film, *Do it* peut simultanément être montré et vu à des endroits différents. En même temps chaque réalisation de *Do it* est une activité dans l'espace. L'exposition a lieu dans les entre espaces de la traduction et de la négociation.

La signification du texte se multiplie avec les différentes interprétations mises en oeuvre. Chaque exposition réalisée est une vérité parmi d'autres - il ne s'agit pas de reconstituer ou de copier des oeuvres dont l'original serait quelque part ailleurs mais plutôt de créer un modèle d'exposition ouvert, "en devenir" qui tienne compte des structures et des besoins locaux, et néanmoins satisfasse à une exigence internationale.

Hans-Ulrich Obrist

Marcel Duchamp originated instructions for artworks - on the one hand, the 1919 "unfortunate readymade" in which the artist sends from Argentina instructions for the work on the balcony and, on the other, his notes where, under the title "Speculations" are to be found instructions how... "To make a painting or a sculpture the way one unreels a film" or "to buy a dictionary and cross out the words that are to be crossed out". On this point, Marcel Duchamp once remarked during an interview with Jeanne Siegel: "These notes had all one thing in common: they were all written in the infinitive. *In the infinitive*, in other words to do things, finally, to do what I never did."

Marcel Duchamp uses the term "infinitive" to take a stand against the artist's self-promotion. His instructions appear like parallel strategies to the readymades; they enable all notions on the artist's taste to be eliminated and - unlike the ageing readymades - allow us always to remain in the present, where the work exists.

With Cage, musical scores become instructions authorizing multiple interpretations. The work of art is realized by carrying out the instructions. In Guy Debord's work, instructions function as parody and expropriation: sources are scattered, all notion of originality is abandoned.

Do it rejects the notion of the original in favour of an open-ended conception of the creation of the work. All the projects will be carried out in situ following precise directions provided by the artists in the form of a list of instructions. The point of departure often involves everyday objects and actions. Unlike the theater, *Do it* has neither beginning nor end. No two versions of *Do it* instructions are ever identical when carried out.

Via the list of instructions, the specific profane daily environment flows into the exhibition space rendering porous the limits dividing interior and exterior space.

Like a film, *Do it* can be shown and seen simultaneously in different place. At the same time, each version of *Do it* is an activity in space. The exhibition takes place in the inter-spaces between interpretation and negotiation.

The meaning of the text increases with various interpretations and performances. Each exhibition is yet another truth. The idea is not to recreate or copy works whose original version is to be found elsewhere but rather to create an open-ended "unfolding" type of exhibition that takes into account local structures and requirements yet nevertheless meets an international demand.

Hans-Ulrich Obrist

ข้อแนะนำ/*Instructions/Instructions*

คริสต็อง บอลตองสกี (Christian Boltanski)

“เด็กนักเรียน” Rama IX Art Museum Foundation

เชิญช่างภาพซึ่งมักเป็นผู้ถ่ายรูปหมู่ของนักเรียนหลังจบปีการศึกษาในโรงเรียนซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับสถานที่จัดแสดงงานนิทรรศการมากที่สุด เพื่อที่จะถ่ายรูปเดี่ยวของเด็กนักเรียนทุกคนในหนึ่งชั้นเรียนที่เลือกไว้จากโรงเรียนนี้ นำรูปถ่ายมาขยายในขนาด 18 x 24 ซม. และติดบนกระดาษแข็ง โดยจำนวนรูปถ่ายจะขึ้นอยู่กับจำนวนเด็กนักเรียนทั้งหมดในห้องเรียน

หลังจากนั้นนำรูปถ่ายทั้งหมดมาเรียงติดเป็นแถวยาวหลายๆ แถวนั่นเอง โดยในแต่ละรูปเว้นระยะห่างกัน 8 ซม. ด้านหลังของรูปถ่ายแต่ละใบจะประทับชื่อของช่างภาพและชื่อของข้าพเจ้า (แผ่นสติ๊กเกอร์ในรูปถ่ายแต่ละใบจะปรากฏชื่อของคนทั้งสอง)

เมื่องานนิทรรศการสิ้นสุดลง รูปถ่ายทั้งหมดจะถูกนำไปให้แก่เด็กนักเรียนหรือกับพ่อแม่ของเด็กเหล่านั้น

มาเรีย ไอค์ฮอร์น (Maria Eichhorn)

ทำแหวนเงิน 1 วง และให้ทำหยาในถนน
สำหรับข้อมูลการบันทึก

- ชื่อและที่อยู่ของช่างทำแหวน
- รูปถ่ายของแหวน
- รูปพรรณของแหวน (เส้นผ่าศูนย์กลาง น้ำหนัก ฯลฯ)
- สถานที่ที่ทำแหวนหยา
- ชื่อของผู้ที่ทำแหวนหยา

ฮันส์-ปีเตอร์ เฟลด์มันน์ (Hans-Peter Feldmann)

ตัดภาพเดี่ยวของบุคคลหนึ่งซึ่งถูกตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวัน ภาพนี้อาจเป็นภาพถ่ายเต็มตัวหรือเป็นเพียง
บางส่วนของร่างกายก็ได้ เช่น ส่วนลำตัวหรือศีรษะ เป็นต้น

นำรูปภาพมาใส่กรอบรูปแบบเรียบๆ วางกรอบรูปบนฐานหรือแขวนบนผนัง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวิธีการติดตั้งหรือ
แขวนรูป นำต้นไม้ 2 กระถางหรือดอกไม้ใส่แจกัน 2 ใบวางด้านซ้ายและขวา ด้านหน้าหรือข้างรูปภาพ รูป
ต้องเป็นภาพเดี่ยวของบุคคลที่ยังมีชีวิตอยู่ ภาพบุคคลนี้จะต้องไม่ใช่ภาพของนักการเมืองและอาชญากร

ควรเลือกรูปภาพจากหนังสือพิมพ์รายวันที่มีความสำคัญในเขตที่จัดแสดงนิทรรศการ ซึ่งตีพิมพ์ 4 สัปดาห์
ก่อนกำหนดวันเปิดการแสดงนิทรรศการ หากไม่มีการตีพิมพ์ในวันนั้นหรือไม่มีรูปภาพตามที่ต้องการ ให้เลือก
ในวันถัดมา ถ้ามีความจำเป็นสามารถเลือกหนังสือพิมพ์ต่อไปจนกว่าจะได้อุปกรณ์ที่ต้องการ ต้นไม้หรือดอกไม้
จะต้องมีการดูแลในช่วงระหว่างการแสดงนิทรรศการ แต่จะไม่มีการนำมาเปลี่ยนใหม่

พาร์ล-อาร์มอนด์ เจตต์ (Paul-Armand Gette)

วิธีการทำตารางเมตร

มีวิธีการทำแนวเขตตารางเมตรได้ 2 วิธี

1. พื้นที่ภายนอกอาคาร ใช้หมุดยาวประมาณ 20 ซม. 4 ตัว ปักลงในดินโดยให้แต่ละตำแหน่งมีระยะห่างกัน
1 เมตร โยงด้วยเชือกสีขาวเพื่อที่จะแสดงเขตด้านนอกเป็นรูปสี่เหลี่ยมตารางเมตร ถ้าพื้นดินแข็งเกินไปที่จะ
ปักหมุด สามารถทำเครื่องหมายตารางเมตรอย่างง่าย ๆ ด้วยการวางเชือกบนพื้นดินแทน

2. พื้นที่ภายในอาคาร ทำกรอบไม้ขนาด 100 x 100 ซม. โดยใช้แผ่นไม้กว้าง 10 ซม. และหนา 2 ซม.
ทำกรอบไม้ด้วยสีดำและวางแผ่นพลาสติกไว้ด้านล่างของกรอบซึ่งวางบนพื้นห้อง นำทราย ก้อนกรวด
ถั่วภูเขาไฟหรือใบไม้แห้งมาใส่ในกรอบให้เต็ม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัสดุที่หาได้จากบริเวณสถานที่ที่จัดงานแสดง
แต่ต้องไม่ใช่วัสดุที่ประดิษฐ์ขึ้นเอง เมื่องานนิทรรศการสิ้นสุดลงให้นำวัสดุกลับไปคืนยังสถานที่ที่นำมา

เฟลิซ กอนซาเลซ-ทอร์เรส (Felix Gonzalez-Torres)

นำลูกอมชนิดห่อกระดาษผลิตในประเทศประมาณ 90 กิโลกรัมวางกองที่มุมห้อง

ฟาบรีซ อีแบร์ต (Fabrice Hybert)

“ตามสัดส่วน”

เชิญอายุรแพทย์ที่เกิดก่อนปี ค.ศ. 1961 วาดภาพตามสิ่งที่กำหนดไว้ให้ โดยให้เขาเลือกวาดภาพบนผนังใน
สถานที่จัดงานแสดงนิทรรศการ Do it ตามคำอธิบายที่กำหนดไว้ให้ดังนี้

เลือกใช้ “ดินสอ”* วาดรูปสี่เหลี่ยมลูกบาศก์ขนาด 5 ซม. บนผนังในมุมมองที่สามารถเห็นได้ทุกมุม

เริ่มต้นจากมุมมองทางด้านใดด้านหนึ่งของรูปสี่เหลี่ยมลูกบาศก์ตามใจชอบ และเขียนรูปทรงลูกบาศก์อื่นต่อไป
ด้วยจตุรมุมสายตาที่แตกต่างกันออกไปจากภาพแรก โดยไม่มีการวัดแต่อย่างใด แต่รูปลูกบาศก์ที่สองไม่จำเป็น
ที่จะต้องต่างจากรูปแรก ทำซ้ำด้วยวิธีการเดิมให้ได้รูปลูกบาศก์มากที่สุด โดยเริ่มจากรูปลูกบาศก์ที่หนึ่งไป
สู่ลูกบาศก์ที่สอง และทำต่อเนื่องอย่างนี้ไปเป็นเวลาอย่างน้อยที่สุดหนึ่งชั่วโมงครึ่ง

*ถ้า SQF คือดินสอหนึ่งแท่ง ดังนั้น SQF คือ Sufficient Quantity For the action to be visible
โดยแพทย์สามารถเลือกได้ตามใจชอบ

อิลยา คาบาคอฟ (Ilya Kabakov)

ลักษณะงานและแนวความคิด

สร้างกล่องไม้สี่เหลี่ยมขนาดกว้างยาวด้านละ 2.6 เมตรและสูง 2.5 เมตรในห้องแสดงนิทรรศการ ทาสีบน
ผิวหน้ากล่องไม้สี่เหลี่ยมให้เรียบเป็นมันด้วยสีขาว จากนั้นนำบันได 2 อันมาพาดทางด้านซ้าย และขวาของ
กล่องไม้ โดยบันไดขั้นสุดท้ายควรจะมีความสูงใกล้เคียงกับระดับ 1.75 เมตร เพื่อให้ผู้ชมสามารถปีนบันได
และยืนได้ระดับพอดี ภายในกล่องไม้ตรงกลางจะวางเศษกระดาษพับครั้งที่เขียนด้วยลายมือของภาษาท้องถิ่น

เป็นตัวอักษรเล็กมากกว่า “ไม่ว่าคุณจะไปที่ไหนๆ มากี่ตาม จะได้แต่กลิ่นน้ำมันเบนซินเหม็นไปทั่ว”

ความคิดของงาน Installation ชิ้นนี้คือ ผู้ชมปีนขึ้นบันไดไปบนนั้นย่อมคาดหวังว่าจะได้พบเห็นอะไรบางอย่างภายในกล่องไม้ แต่กลับเห็นข้างล่างจากระยะไกลด้วยข้อความที่เขียนตัวเล็กมาก ซึ่งผู้ชมไม่สามารถอ่านหรือไขปริศนาสักกลับนั้นได้ จะให้ดียิ่งขึ้นเมื่อขอบด้านบนของกล่องไม้สูงจนเกือบติดเพดาน จะยิ่งส่งผลให้เกิดความรู้สึกเพิ่มขั้น

เมื่อผู้ชมสองท่านปีนบันไดขึ้นไปคนละด้านในเวลาเดียวกัน ในสถานการณ์เช่นนี้จะมีความความซับซ้อนเป็นพิเศษที่ทั้งสองจะเห็นกันอยู่ตรงกันข้าม และพบใบหน้าของแต่ละฝ่ายติดอยู่ระหว่างขอบกล่องกับเพดานงานชิ้นนี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานแนวความคิดแบบอุปมาอุปมัยอย่างชัดเจน กล่าวคือเราสามารถมองเห็นสิ่งนั้นโดยแท้จริงแล้วข้อความปริศนานั้นอยู่ห่างเราแค่เอื้อมแต่ว่าเราไม่อาจสัมผัสถึงสิ่งนี้ได้ถึงแม้ว่าเราจะใช้ความมานะพยายามมากเพียงใดก็ตาม (โดยเปรียบกับความเป็นจริงในขณะที่ปีนบันไดขึ้นไปนั่นเอง)

ไมค์ เคลลีย์ (Mike Kelley)

“ไม่มีชื่อ (เสียง)”

แถบบันทึกเสียงแบบ reel to reel เครื่องบันทึกเสียงคุณภาพสูงที่สมบูรณ์ไปจนถึงระดับความเร็วในการอัดไปไมโครโฟน

1. วางไมโครโฟนในกล่องไม้ที่บุด้วยผ้าฝ้ายหรือวัสดุที่สามารถเก็บเสียงได้ใกล้เคียง เพื่อกันไม่ให้มีเสียงสะท้อน (Ambient Noise) เข้าไปในไมโครโฟน
2. บันทึกเสียงลงในแถบบันทึกเสียงด้วยความเร็วสูงสุดและดังที่สุดเท่าที่เครื่องบันทึกเสียงจะทำได้ บันทึกเข้าไปจนหมดม้วน สถานที่สำหรับการบันทึกเสียงควรมีประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจหรือแปลกประหลาด
3. เล่นแถบบันทึกเสียงที่ระดับความเร็วต่ำสุดและดังที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ เพื่อเสียง White Noise (หรือเสียงของความว่างเปล่า) และเสียงซ้ำจะถูกขยายให้ชัดเจน สถานที่สำหรับการเล่นแถบเสียงน่าจะเป็นดิสโกเธค
4. ระหว่างการเล่นแถบเสียง “หน้าม้า” ที่ทำตัวเป็นผู้ฟังกลุ่มหนึ่ง ควรจะคอยฟังและบันทึกเสียงประหลาดที่เกิดขึ้น ซึ่งสามารถกระทำในขณะที่เล่นว่า หากผู้ฟังเหล่านั้นเกิดความรู้สึกสับสนตามกับเสียงที่ฟัง
5. เสียงที่ได้จากการเล่นแถบเสียงดังกล่าวควรจะถูกบันทึก คำหรือประโยคที่จับใจความได้จากการฟังก็ควรถูกจดบันทึกด้วย
6. ส่งสำเนาแถบเสียงที่ได้พร้อมด้วยข้อมูลของสถานที่บันทึกเสียงและภาพถ่ายของสถานที่นั้น ถ้าเป็นไปได้ขอให้ส่งคำอธิบายถึงเหตุผลว่าทำไมสถานที่นั้นจึงถูกเลือกและมีความเหมาะสมอย่างไร ถ้ามีเสียงเกิดขึ้นบันทึกเสียงนั้นและส่งถึงข้าพเจ้า

อลิสัน โนว์เลส (Alison Knowles)

“แต่ทุกสิ่งก็สีแดง”

แบ่งพื้นที่ห้องในบริเวณส่วนใดก็ได้ของห้องแสดงนิทรรศการให้เป็นรูปตารางสี่เหลี่ยมจตุรัสขนาดตามใจชอบในทุกๆ ตารางสี่เหลี่ยมวางสิ่งของสีแดงตารางละหนึ่งชิ้น เช่น

- ผลไม้หนึ่งผล
- ตุ๊กตาหมวกแดงหนึ่งตัว
- รองเท้าหนึ่งข้าง

ทำด้วยวิธีเช่นนี้จนเต็มพื้นที่ของพื้นที่ห้องที่เลือกไว้

แบร์ทรองด์ ลาวิเออร์ (Bertrand Lavier)

ข้อความข้างล่างต่อไปนี้เป็นการตัดตอนมาจากบทวิเคราะห์

ผลงานชิ้นหนึ่งของแบร์ทรองด์ ลาวิเออร์ (Bertrand Lavier)

โดยนักวิจารณ์ศิลปะชื่อแบร์นาร์ด มาร์คาเด (Bernard Marcadé)

บทวิจารณ์ศิลปะนี้จะถือใช้เป็นข้อเสนอแนะในการสร้างงาน

เนื้อหาของงานการวางกล่องสองใบ ใบหนึ่งสำหรับอาหาร ส่วนอีกใบสำหรับเงินเดือน วางกล่องรูปทรงสี่เหลี่ยมด้านขนานทั้งสองกล่องให้ด้านหนึ่งด้านใดของแต่ละกล่องติดกันและทับกันเกือบสนิท กล้องเวลาสองใบปิดตายตัวมันเองอย่างสนิท ด้วยวิธีการนี้เป็นการตัดขาดอย่างสมบูรณ์จากโลกภายนอกของการทุจริตฉ้อโกงและสังคมบริโภค ช้องเย็นภายในกล่องพยายามหยุดขอบเขตการดูหมิ่นของเวลา

ฌอง-ฌาคส์ รุลลิเออร์ (Jean-Jacques Rullier)

โครงการนี้แต่ละพิพิธภัณฑสถานจะต้องสร้างผลงานชุดด้วยการลอกภาพที่มีลักษณะเป็นลูกโซ่ต่อเนื่องกันอย่างไม่มีการสิ้นสุด โดยพิพิธภัณฑสถานแต่ละแห่งจะต้องหาคนลอกภาพคนแรก ซึ่งจะเป็นผู้ส่งต่อภาพวาดลายเส้นให้บุคคลที่สองลอกภาพนั้น และส่งภาพที่ลอกขึ้นใหม่ให้กับคนที่สามต่อไป ทำด้วยวิธีการส่งต่อเช่นนี้เรื่อยไป จะได้การลอกภาพมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทุกครั้งภาพสุดท้ายจะเป็นแบบสำหรับการลอกภาพในครั้งถัดไปเสมอ

พิพิธภัณฑสถานจะเป็นผู้จัดแสดงภาพชุดนี้ขึ้น โดยจัดเรียงตามลำดับก่อนหลังของการวาด ทุกคนสามารถเข้าร่วมทำงานชุดนี้ได้โดยไม่จำกัดเฉพาะสำหรับศิลปินเท่านั้น รูปภาพต้นแบบอาจเป็นภาพอธิบายลักษณะเฉพาะของกิจกรรมบางอย่าง (เช่น ภาพลายเส้นแสดงวิธีการปฐมพยาบาล เป็นต้น)

พิพิธภัณฑสถานควรทำการเผยแพร่โครงการนี้ให้เป็นที่ยาวไกลมากที่สุด